

"תחיית המתים"

מחזה קצר מאת שגיא פלד

קסטיאל, איש קטן ולבנבן בן 33 יושב לבדו בסלון ורואה טלוויזיה.
הוא לבוש בחולצה מכופתרת כחולה שדחוסה ברישול בג'ינס שלו.
הוא יושב קפוא לגמרי ובוהה במסך במבט תמהוני. ליד הסלון יש
מטבח קטן ובו סיר שעומד על כיריים חשמליים. קסטיאל מרותק
למסך.

דלת הבית נפתחת ונכנסת דיקלה: לבושה בחליפה וחמושה בתיק
צד. היא מבחינה בקסטיאל ונעצרת.

דיקלה: כן, מי אתה?

קסטיאל: (בשקט) קסטיאל. כולם הגיעו?

דיקלה: מי זה כולם? אני דיקלה. מי אתה?

קסטיאל: (בשקט) קסטיאל.

דיקלה: תכף בעלי המסורס יגיע.

קסטיאל: יופי.

דיקלה: הוא איש גדול וחזק ולמרות שהוא מסורס הוא יהרוג
אותך.

קסטיאל: יופי.

דיקלה: תגיד לי אתה חירש?! (מכבה את הטלוויזיה) מי אתה?!

איך נכנסת לפה?!

קסטיאל: קסטיאל. דפקתי בדלת אבל אף אחד לא ענה. ואז

ניסיתי לפתוח אותה אבל היא הייתה נעולה. ואז חיפשתי

מתחת לשטיח ולא היה שם מפתח. ואז פתחתי את

הארון חשמל ועכשיו אני כאן.

דיקלה: אתה פורץ?

קסטיאל: טכנית כן.

דיקלה: מה אתה רוצה?

קסטיאל: לדבר.

דיקלה: רגע... אתה מלשכת התעסוקה?

קסטיאל: אני-

דיקלה: אתה מלשכת התעסוקה!

קסטיאל: האמת-

דיקלה: אוי! אני נורא נורא מצטערת על קבלת הפנים.

שנייה אני אניח את התיק, אני אכין לך קפה... או תה!

מה אתה מעדיף?

קסטיאל: תה. אבל בלי דם אה? (צוחק צחוק גדול ומפתיע)

דיקלה: (ממהרת למטבח) תה בלי דם בדרך אליך! אוי! איזה חמוד, התחלת לבשל! תודה רבה. אני כל כך מצטערת על קודם, בעלי המסורס-הבדיחה-המהלכת ואני נורא נורא שמחים שבאת, הוא כבר יגיע. שב, בבקשה.
(פאזזה. דיקלה מכינה תה. קסטיאל עדיין יושב)

קסטיאל: אז מה את חושבת על החיים?
(דיקלה מניחה כוס תה בסלון ומתיישבת על הכורסא לידו)

דיקלה: אני חושבת שהחיים... יכולים להציע הזדמנויות נהדרות בשביל ארנון.

קסטיאל: מה עם ילדים?

דיקלה: הוא עשה עסקים בסין. הוא היה מוכר מתכות. הוא איש גדול מאוד, ארנון.

קסטיאל: לאן את חושבת שבני אדם הולכים כשהם מתים?

דיקלה: אני אישית הולכת לעבודה. לגבי ארנון אני לא יודעת.
אני אגיד לך לאן הוא לא הולך - הוא לא הולך לסין! כבר לא.

קסטיאל: בכל אחד גלום פוטנציאל גדול.

דיקלה: בארנון גלום גולם גדול. אוי, מה אני אומרת! אני בטוחה

שיש לכם עבודות נהדרות בשבילי, נכון?

קסטיאל: לכל אחד מאיתנו יש עבודה רבה...

(ארנון, איש גדול וגברי נכנס)

ארנון: שלום! הגעתי הביתה! כל היום הייתי עסוק, ואני בכלל

לא עובד!

(סאונד צחוק של קהל מסיטקום ברקע)

ארנון: אני מובטל!

(סאונד של קהל)

דיקלה: הנה הגיע בעלי הבדיחה-המהלכת-המסורס-היקר!

קסטיאל תכיר, זה ארנון, הוא מסורס. ארנון, זה קסטיאל

משלכת התעסוקה, הוא פרץ אלינו הביתה.

ארנון: נעים מאוד, נעים מאוד! אני ארנון, עברתי לאחרונה

ניתוח לחסימת צינור הזרע.

(צחוק של קהל)

קסטיאל: יופי. עכשיו שכולם פה, אפשר להתחיל לדבר. שבו

בבקשה.

(כולם מתיישבים בסלון)

קסטיאל: מה אתם יודעים על מלכות שמיים?

ארנון: נו באמת דיקלה, הוא מעדי יהוה.

דיקלה: הוא מלשכת התעסוקה, תפסיק להכחיש!

ארנון: הוא מעדי יהוה.

דיקלה: הוא מלשכת התעסוקה!

קסטיאל: אני מעדי יהוה...

דיקלה: הוא מלשכת התעסוקה! היום זה היום! הוא בא להוציא

אותך מהבוץ שאתה מתפלש בו כבר שנה!

קסטיאל: אתה מתפלש?

ארנון: דיקלה- תסמכי עליי. אני עובד על דרך חזרה לשוק

העבודה.

דיקלה: על מי אתה עובד?

ארנון: אני עובד על זה!

דיקלה: אז תעבוד פשוט! פשוט תעבוד!

קסטיאל: אם יורשה לי, אני רוצה רק לציין שכאן, בעולם השטן,

אנחנו נוטים להתמקד בתפל.

דיקלה: מה?

קסטיאל: צרות גדולות מרחפות מעל הראש של כולנו.

דיקלה: חשבונות גדולים. חשבונות גדולים מאוד.

ארנון: דיקלה...

דיקלה: אל תגיד לי דיקלה! (לקסטיאל) חמוד, יש לך איזה

משרה מתוקה בשביל בעלי המסורס?

ארנון: אני לא מסורס, עברתי ניתוח לחסימת צינור הזרע!

מרצון!

(צחוק של קהל)

קסטיאל: בדרך כלל במידה ואתם מעוניינים – וכדאי לכם מאוד

להיות מעוניינים – אנחנו מזמינים אנשים לאסיפות

שבועיות ולשיעור אישי.

דיקלה: ארנון זה מעולה בשבילך!

ארנון: דיקלה...

דיקלה: אל תגיד לי דיקלה!

ארנון: הוא מעדי יהוה. (לקסטיאל) אתם לא באים בזוגות בדרך

כלל?

קסטיאל: כן.

ארנון: אז איפה השני?

קסטיאל: לא תמיד כולם חוזרים.

דיקלה: פקידים בלשכת התעסוקה מסכנים את החיים שלהם

בשבילך, ארנון.

ארנון: הוא מעדי יהוה, למען השם!

קסטיאל: (מתקן) למען יהוה!

ארנון: אומרים למען השם.

קסטיאל: חשוב להגות את השם המפורש. יחסי קירבה עם האל.

ארנון: (לדיקלה) איך... איך אמרת שקוראים לו?

קסטיאל: קסטיאל.

ארנון: (לדיקלה) למה?

דיקלה: מה אתה שואל אותי?! תשאל אותו!

ארנון: (לקסטיאל) למה?

קסטיאל: למה מה?

ארנון: למה קוראים לך קסטיאל?

דיקלה: מה הוא יודע?! ההורים דפקו לו את השם הזה!

קסטיאל: האמת, שאני בחרתי את השם הזה.

ארנון: בתור תינוק?

דיקלה: ארנון, נו באמת, אתה מטומטם!?

(דיקלה קמה והולכת נסערת למטבח לבחוש בסיר)

קסטיאל: לא. בגיל 22.

ארנון: למה?

קסטיאל: לברך את השינוי.

ארנון: אבל למה, למה קסטיאל? למה!?

קסטיאל: (מהורהר) לא יודע...

דיקלה: כי המוח שלו מבושל כולו, זה למה. שקרן.

ארנון: איך קראו לך לפני?

קסטיאל: איך?

ארנון: כן, איך. איך קראו.

קסטיאל: לי?

דיקלה: נו, טל נו.

ארנון: איך את יודעת?

דיקלה: נו, רואים שזה טל! טל!

ארנון: את לא יודעת.

דיקלה: טל!!! הוא טל!!!

ארנון: מה היה השם שלך?

קסטיאל: תאמין לי...

דיקלה: טל!

קסטיאל: (מהורהר) אני לא זוכר...

(דיקלה מתקדמת בצעד מהיר לקסטיאל וסוטרת לו חזק

על הלחי)

קסטיאל: איי!!!

ארנון: דיקלה!

דיקלה: אל תגיד לי דיקלה, זה היה צריך להגיע אליך.

קסטיאל: זה כאב...

ארנון: דיקלה...

דיקלה: תגיד תודה שזה יצא עליו.

ארנון: תודה...

קסטיאל: (קריפי) אני מת על זה...

דיקלה: יהיו עוד, אם לא תסתלק.

קסטיאל: אם ככה, בואו נדבר.

(קסטיאל מתיישב. שתיקה)

קסטיאל: (פוצח בנאום) משחרר המין האנושי-

דיקלה: אתה אומר ליד אנשים זרים שעברת לאחרונה ניתוח

לחסימת צינור הזרע?!

ארנון: את אומרת לכולם שאני מסורס!

דיקלה: אתה מ-ס-ו-ר-ס!

ארנון: אני לא!

(שתיקה)

קסטיאל: תראו... יום הדין קרוב. ארמגדון בפתח, ולנו נשאר-

(דיקלה סוטרת לקסטיאל)

ארנון: תפסיקי להרביץ לו!

קסטיאל: באמת שזה בסדר.

דיקלה: אתה מפחד להרביץ לו?

ארנון: אין לי כוח... אני רק רוצה להירגע.

דיקלה: אין לך כוח. אין לך און.

ארנון: אין לי און...

דיקלה: אין לך און גברי.

ארנון: אני לא מסורס!

(צחוק של קהל)

קסטיאל: אפשר רגע להתערב לכם בחיים?

ארנון: בבקשה.

דיקלה: אין בעיה, אם אתה רוצה עוד מכות.

קסטיאל: מצוין. ארנון נכון?

ארנון: בלי ספק.

קסטיאל: אתה גבר?

ארנון: כן. אני גבר.

(דיקלה מחניקה דמעות ורצה חזרה למטבח)

קסטיאל: האם עברת ניתוח לשינוי מין?

ארנון: לא. אבל לאחרונה עברתי ניתוח לחסימת צינור הזרע.

קסטיאל: אני מבין. אפשר לומר לך משהו בסוד?

ארנון: דיקלה זה בסדר שהוא יגיד לי משהו בסוד?

דיקלה: (בוכה)

ארנון: היא בוכה זה אומר שהיא מסכימה.

(קסטיאל קם ולוקח את ארנון הצידה. הוא לוחש לו:)

קסטיאל: תראה, אם עברת ניתוח לחסימת צינור הזרע זה אומר שאתה כבר לא גבר. מה שאתה עשית, זה רצח. לא יפה. שמעת על הגיהינום? זה שטויות. העונש הצפוי לחוטאים הוא השמדה מוחלטת. חידלון. בלי עולם הבא. קח כמה רגעים לחשוב על זה.

(קסטיאל הולך אל דיקלה שבמטבח)

דיקלה: מה אמרת לו?

קסטיאל: זה סוד. נתתי לו כמה רגעים לחשוב על זה. רק רציתי לבקש ממך בינתיים... *(כנה)* כשאת נותנת לי את המכות- תרגישי חופשייה להתפרע. אוקיי? חזק. חזק מאוד.

ארנון: אקטימל! אקטימל!

קסטיאל: קסטיאל.

ארנון: חשבתי על זה!

(ארנון מתקרב לקסטיאל ולוחש לו על האוזן)

דיקלה: מה הוא אומר?

קסטיאל: אה, אני מבין. כן. כן. אם ככה אז הכל בסדר. זאת לא אשמתך. נתראה בתחיית המתים ככל הנראה. רוצה לבוא לשיעור אישי?

דיקלה: מה אמרת לו ארנון?

ארנון: זה היה בין גברים.

דיקלה: תגלה

ארנון: לא מגלה.

דיקלה: יהוה, מה הוא אמר לך?!

(דיקלה מכניסה לקסטיאל ברך בבטן והוא מתפתל

מכאבים על הרצפה)

קסטיאל: אוקיי אוקיי אני אגלה לך, רק אל תפסיקי להרביץ לי.

ארנון: זה היה בין גברים!

דיקלה: אתה מסורס!

קסטיאל: הוא סיפר לי שלפני עשר שנים גילו שהוא לא יכול

להביא ילדים, ואז הוא עשה את הניתוח האנטי-אלוהי-

ארנון: השנוי במחלוקת-

קסטיאל: לחסימת צינור הזרע.

דיקלה: ארנון... למה?

קסטיאל: כי הוא התבייש או משהו כזה, זה לא משנה. הנקודה

העיקרית פה – היא שארנון היה עקר לפני שעשה את

הניתוח המושחת ולכן אותו ניתוח, מושחת ככל שיהיה –

לא מהווה פה פקטור. ארנון לא רוצה. נתראה בתחיית
המתים, יחד עם כל הצדיקים.

(פאזזה)

דיקלה: (נובחת) איך זאת הנקודה העיקרית?!

ארנון: דיקלה, ניצלתי מחידלון!

דיקלה: אמרתי לך לא-להגיד-לי-דיקלה!

(דיקלה מרימה את קסטיאל מהשיערות וזורקת אותו על

הספה באלימות)

קסטיאל: איי!!! כן!!!

(דיקלה שופכת על קסטיאל את התה)

קסטיאל: איי!!!

ארנון: תפסיקי להרביץ לו! הוא הציל אותי!

דיקלה: איך זאת הנקודה העיקרית?! איך?! מה איתי? למה אף

אחד לא הציל אותי? אתה... אתה רימית אותי. אתה

שקרן. אני חשבתי שאתה גבר אמיתי, אתה רימית אותי.

רימית אותי עם הגוף הגדול שלך והשיערות על הידיים

שלך.

ארנון: דיקלה אני לא יודע כלום.

דיקלה: אל תגיד לי דיקלה. כבר עשר שנים... אתה... אני... אני רציתי ילדים... אני רציתי ילדים! למה לא אמרת כלום?! אבל עכשיו אני מבינה... אתה ידעת שאני רוצה ילדים, ואני ידעתי שאין עוד הרבה זמן. לא יכולת לדחות את השקר. אז החלטת להקדים ניתוח למכה. למה? כדי שאני אחשוב שהכל חלק מתוכנית גדולה יותר? למצוא עבודה? להיות מסורס?! האיש עם התוכניות! הגבר הגדול! הגבר המסורס שלי!

ארנון: אני לא מסורס! עברתי ניתוח לחסימת-

דיקלה: אז למה לא עומד לך?!

(שתיקה)

דיקלה: רימית אותי.

(שתיקה)

דיקלה: אני... רציתי ילדים... (מתייפחת חרישית)

(שתיקה)

קסטיאל: אמ, רציתי להגיד משהו. אני לא באמת מלשכת התעסוקה.

ארנון: אתה! אתה הרסת הכל!

(ארנון מזנק לעבר קסטיאל ומתחיל לחנוק אותו)

ארנון: (מתנשף) הרסת הכל! הכל! למה אתה לא מלשכת

התעסוקה?!

קסטיאל: (חנוק) היא... הבטיחה לי... שאתה תהרוג אותי.

דיקלה: ארנון עצור, אתה תהרוג אותנו!

ארנון: (מתנשף) אתה גם חושב שאני מסורס?!

דיקלה: ארנון!

קסטיאל: (חנוק) מלכות שמיים... אני בא...

ארנון: (לקסטיאל) אני אראה לך מה זה און גברי.

קסטיאל: (חנוק) רק תעיינו בעלון... ואל תתרמו את הדם שלי.

(קסטיאל מוציא בכוחות אחרונים עלון מקופל מכיס

מכנסיו. הוא מת. פאזזה)

ארנון: לא התכוונתי לתרום את הדם שלו.

דיקלה: ארנון אתה... אתה הרגת אותו. בידיים שלך.

ארנון: כן.

דיקלה: אתה... חזק. ארנון תראה! עומד לך!

ארנון: היי, עומד לי.

(שתיקה. שניהם מסתכלים על הגופה של קסטיאל.

דיקלה הולכת למטבח)

דיקלה: הוא לא הספיק לאכול את מה שהוא בישל...

ארנון: הוא כן.

(פאזזה)

דיקלה: אתה רימית אותי.

ארנון: אבל אני כן גבר בסוף. תראי, עומד לי.

דיקלה: רצחת לי את הילדים.

ארנון: הם לא היו אף פעם.

דיקלה: רצחת לי את השנים.

(פאזזה)

דיקלה: (בשקט) אני... רציתי ילדים.

ארנון: אולי בגלגול הבא... דיקלה?

(דיקלה מכבה את הכירה החשמלית. היא מרימה את

התיק שלה מהרצפה והולכת לכיוון הדלת)

ארנון: אולי בתחיית המתים... דיקלה?

דיקלה: תחיית המתים זה בשביל המתים... תסתכל עליי. אל תגיד לי דיקלה.

(דיקלה יוצאת. ארנון נשאר לבד. הוא מתיישב על הספה ליד קסטיאל ומדליק את הטלוויזיה. הוא לוקח את העלון של קסטיאל, כורך יד מסביב לגופה ובוהה במסך במבט תימהוני)

סוף.